

התעוררות

עלון דף היומי דהתאחדות הקהילות

דבר יום ביומו על הצניעות ויסודי הדת

התעוררות - הוא ארגון שמוקדש להלכות הצניעות ויסודי הדת בהשתתפות אדמו"רים, רבנים, קהילות, ולומדי תורה לשמה, בסיקוח כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס אבדק"ק האלמין שליט"א, מחבר יותר מאלף ספרים על כל יסודי הדת
קו שומרי החומות: 072-3372978 לקבלת מידע בטלפון: 054-8505028

עלון מס' 900 לימוד דף היומי דהתאחדות הקהילות על יסודי הדת - כו ניסן תשפ"ג

ספר

שחיטת ואכילת בשר כהלכתה

כרך א' חלק א'

ב) מאכלות אסורות מכניסין טומאה ממש בלבו ובנפשו של אדם... ומאכלות אסורות יתירים בזה על כל האיסורים, כיון שהם נכנסים בגופו של אדם ממש ונעשים בשר מבשרו... והנה כל בר ישראל שיש לו מח בקדקדו יחשוב איסורי המאכל כמאכלים הארסיים או כמאכל שנתערב בו איזה דבר ארסי... (לשון מסלת ישרים פ"א).

ג) מי שאכל מאכל איסור בלא הודע ולשם שמים לעבוד ד' בכח אכילה ההוא וגם עשה כן וקרא והתפלל בכח אכילה ההוא, אין החיות שבה עולה ומתלבשת בתביות התורה והתפלה, ואפילו הוא איסור מדרבנן וכו' עכ"ל התניא (בסה"ק ליקוטי אמרים פ"ח, וע"ע בבאמ"ח פרשת שמיני, ובצמח דוד שם).

ד) כל העונשים שאדם עובר בעולם הנשמות הוא בעבור מאכלות אסורות נבילות וטריפות. ונבלת הפה (זוה"ק שמיני עה"כ כל עמל האדם, צרור המור פרשת שמיני עה"כ זאת החי).

ה) הכופרים בדחז"ל שמע מינה שלא נזהרו ממאכלות אסורות והשכל והדעת נעשו מהדמים של טריפות ואיסורים שנמשך להטומאה כי ממנו נעשה. (תשובת הרמב"ם מובא בצפנת פענח פרשת יתרו בשם מורו בעש"ט הק' ד"ה ונראה דשמעתי, ובדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם בעש"ט הק').

ו) הקב"ה מתקנא בעריות ומאכלות אסורות יותר מכל העבירות (ר"ח שעה"ק פרק ט"ז, שלי"ה שער אותיות אות ק').

התוכן

הקדמה לשחיטה ולמאכלות אסורות.....לא

א. זהירות כלליים הנצרך להשוחטים ולהאוכלים משחיטתם.....נה

ב. בדיקת הסכין לתועלת הרבנים, מפקחים, והשוחטים.....פ

ג. שוחט הנחשד לדבר איסור - וגדר ירא שמים הנצרך לשוחט ובודק.....צב

ד. החוב לעקוב אחר השוחט ובודק.....קט

ה. סדר נתינת קבלה להשוחט ובודק.....קכה

ספר

שחיטת ואכילת בשר כהלכתה

כרך א' חלק א'

א. הספר הזה קובץ גדול מספרי ראשונים עד אחרון שבאחרונים תמצית דבריהם בכל הנוגע למעשה בסדר שחיטה - שוחטים ואכילת בשר למהדרין.

ב. בו ימצאו רבנים שוחטים ונותני קבלה לשוחטים הדרך ילכו בה והמעשה אשר יעשו להיות נכון לבם בטוח שלא תצא תקלה מתחת ידם ח"ו.

ג. בו ימצאו מפקחים ומשגיחים על השחיטה ובדיקת הריאה הדרכה לפקח ולהשגיח שמעשה הכל באופן היותר נעלה על פי ההלכה ועל נתיבת המסורה.

ד. בו ימצאו כל בני אדם מקטן ועד גדול הדרכה נפלאה האיך להנהיג את ביתם ושלחנם הטהור באופן שיהיה להם מזבח כפרה. באכילת בשר גלאט כשר - באמת

אשר רבתה הזנחתה בעונותינו הרבים והוא הנוטל חלק בראש בכל שארי מאכלים ומעדנים המוכנסין לבתי ישראל.

נאסף ונלקט

על ידי חברי הכולל מכון להוראה בשחיטות

ובדיקות ירושלים עיה"ק.

שנת תשמ"א

א. ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד למעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים החכמה תחי' בעליה כשני עולמות. "והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערת הרעה הזה מן העולם" וכן יאבדו כל אויבך ד'. ועלינו יערה רוח ממרום (דברים הללו ככתבם וכלשונם נעתקו משו"ת טו"ט ד' ח"א בפתחי שערים שכתב הגאון שר התורה מהרש"ק זצ"ל אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו).

יב. יבחרו בכל מקום שוחט ירא שמים גדול - כי עם רב מישראל תלויין עליו בשחיטה ובדיקה (אות י"ג).
 יג. טעות גדול לרבנים הסוברים שבשביל שיורד לעומקו של הלכה יודע ומבין בבדיקת הסכין (אות י"ד).
 יד. בעונותינו הרבים מאחר שנעשה מורה מורינו בושה לו שאין לו הרגשה וסומך על הכתוב לא יאונה לצדיק כל און (אות טו).
 טו. עיני ראו ולא זר כמה וכמה רבנים הגורמים להאכיל טריפות הגם שהמה יראי ה' בעינינו אחרים (אות ט"ז).
 טז. עצה לרב להבחין אם יש לו חוש הרגשה לבדיקת הסכין - דגלימא של משי ומקל של כסף אין מעידין (אות י"ז).
 יז. להזהר מבשר שאינו כהוגן בבית אחרים (אות י"ח).
 יח. דרך יראי השם שפחד הדר גאון עוז השי"ת לנגד עיניהם תמיד (אות י"ח).
 יט. דרך המון עם להקל יותר מדי בנאמנות שוא להשוחט ובודק (אות כ).
 כ. דרך המון עם שלא להחמיר בספיקות - ולסמוך על דעת יחידי להקל (אות כ"א).
 כא. שוחט שמעשיו אינם מתוקנים כל כך - תזהר ותזהיר אחרים מלאכול משחיטתו (אות כ"ב).
 כב. חוב על הגאונים והמנהיגים לעמוד על המשמר שלא ישתו השוחטים משקה המשכר זולת שבת ויו"ט (אות כ"ג).

כג. החובה על הגאונים להעמיד חומה בשמתא וארו לבל ישחוט בלתי היודע ללמוד גמרא ופוסקים (אות כ"ד).
 כד. מאד יזהר בשחיטה כי בשר נבילה מטמא גופו ונפשו (אות כ"ה, ב').
 כה. תתרחק מאומנות השחיטה (אות כ"ה).
 כו. החכם המפקח צריך לעקוב אחר השוחט ובודק בחכמה עמוקה ובינה יתירתא - דבלא"ה מאכיל נבילות וטריפות (אות כ"ו).
 כז. שוחט המכשיר יותר מהרגיל - צריך בדיקה (אות כ"ו).
 כח. האומרים מה הנאה לשוחט ובודק להכשיר הטרפה כיון שהבהמות של עכו"ם ואין ישראל נפסד - טועים נוראות (אות כ"ז).
 כט. ההכרח להיות אימת הרב על השוי"ב - אבל באם השוחט ובודק אינו ירא שמים מרבים לא יועיל (אות כ"ט).
 ל. איכות ירא שמים - הנצרך לשוחט ובודק (אות ל').
 לא. ערמת היצר הרע - ללכוד ברשתו בסיטונות (אות ל"א).
 לב. שוחט בלי יראה הנצרכת - יורד ומוריד אחרים עמו (אות ל"ב).
 לג. תלמידי חכמים יראי השם שהיו דבוקין לצדיקים וירדו אחורנית אחר שנתחנכו באומנות הזו (אות ל"ג).
 לד. מלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים, שוחטים, סופרים (אות ל"ד).
 לה. שוחט כשר אליהו בעיר - שוחט רע מלאך המות בעיר (אות ל"ה).

ו. גודל העונש המתרשל, ושכר הנזהר במאכלות אסורות וגם בספיקות.....קמד
 ז. דברים נפלאים.....קסז
 ח. צרות ומצוקות קלקולים ומכשולות בכל דור ודור בשחיטה הקדמה.....קפג
 ט. סדר בדיקת הסכין.....קצה
 י. מאמר נפלא.....קצט
 יא. זקן מגודל.....ר"ג
 יב. חילוק בין בשר בהמה לבשר עוף וממנו יראו כי הנמנע מבשר בהמה שומר מצרות נפשו ונפש ביתו וניצול מעשירות חששות רציניות. נעשה על ידי צוות שוחטים מומחים.....רטז

מפתח לספר

שחיטת ואכילת בשר כהלכתה

פרק א'

זהירות כלליים הנצרך להשוחטים ולהאוכלים משחיטתם

מקצת פרושים לא אכלו כי אם מה ששחטו בעצמם (אות א').
 ב. הגה"ק רשכבה"ג רבי נתן אדלר זצ"ל רצה להכניע חותם הסט"א השורה על השו"ב"ים ולקרב הקץ (אות ב').
 ג. הגה"ק מהר"א ראטה זצ"ל בעהמ"ח שוי"א מתאונן ומתרעם על השוחטים (אות ג').
 ד. בעוה"ר אכשור דרא וכל אחד נאמן וצדיק לשחוט - אבל בממונות עניני עולם הזה אין מאמינים (אות ד').
 ה. טבח מאכל נבילות וטריפות מת במיתה משונה וכלבים מלקקין דמו (אות ה').
 ו. מוכר טריפות ומת בלי תשובה אין מתעסקין בקבורתו (אות ו').
 ז. מערמת הס"מ שלא לפתות כל יחיד - רק מעמיד שוחטים בכל מקום מסיטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשותו (אות ח').
 ח. רוב השוחטים במדינה של יראים ושלמים מאכילין נבילות וטריפות, וגורמים חלאים רעים (אות ט').
 ט. שוחט המזלזל במצוה אחת - פסול לשוחט (אות י').
 י. שוחט המסתכל בנשים - אין אוכלין משחיטתו (אות י"א).
 יא. בדיקת הסכין צריך הרבה יראת שמים וישוב הדעת (אות י"ב).

- עא. אין לאכול בשר רק בא' מג' תנאים (אות ס').
 עב. אכל בלי בדיקה (אות פ"ב).
 עג. הרוצה להתנזר מבשר מחמת סיבת פקפוק בשוחט (אות פ"ו).
 עד. אינו עוסק בשחיטה זה כמה שנים (אות פ"ט).
 עה. למנוע מבשר בשבת - מחמת פקפוק (אות צ').
 עו. התנהגות במקום מנהג (אות צ"א).
 עז. שויא אנפשי חתיכא דאיסורא (אות צ"ב).
 עח. צער בעל חיים (אות צ"ג).
 עט. הסכין של שחיטה (אות צ"ו).
 פ. זהירות להשוחטים והאוכלין משחיטתן (אות ק').
 פא. השגחה מעולה בשחיטה (אות ק').
 פב. שחיטה במקום קר (אות ק"א).
 פג. אכל ונמצא טריפה (אות ק"ג).
 פד. שוחט ובודק השוחט לבדו (אות ק"ד).
 פה. שוחט ובודק הממאן להראות סכינו לאחר (אות ק"ד).
 פו. זהירות לשוחטים - והאוכלין משחיטתן (אות ק"ה).

ספר שחיטת ואכילת בשר כהלכתה

חלק א' - פרק א'

זהירות כלליים הנצרך להשוחטים ולהאוכלים משחיטתם

מקצת פרושים לא אכלו כי אם מה ששחטו בעצמם

א) אני ראיתי אחד מן הפרושים האמיתיים שלא אכל בשר כי אם מה ששחט בעצמו וכו' כי צריך להיות מופלג בירא שמים ומופלג בהבנת בדיקה, ולא לחנם היה מנהג של חכמי התלמוד לבדוק הסכין דוקא בכבודם ובעצמם, ולא להאמין לשום טבח אף על גב שהוא ירא שמים, כי הרבה צריך ישוב הדעת וירא שמים לבדיקת הסכין (שלה"ק שער האותיות או' ק').

הגה"ק רשכבה"ג ר"ג אדלער זצ"ל רצה להכניע חותם הסט"א השורה על השובי"ם ולקרב הקץ

ב) הגהצ"ק ר' נתן אדלער זצ"ל רצה לפסול השוחט ובודק דפפ"ד ולהכניע החותם של הסט"א השורה על השובי"ם הפסולים, ואלמלי השיג כל רצונו היה בא משיח צדקינו, אך הס"מ העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפפ"ד ותלמידו החת"ס זצ"ל רץ אחריו כמה פרסאות (שמרו משפט להגה"צ בעהמ"ח לב העברי מובא בסי' משכיל אל דל).

הגה"ק מהר"א ראטה זצ"ל בעה"מ שו"א מתאונן ומתרעם על השוחטים

ג) בשלחה"ט להגה"ק מוהר"ר אהרן ראטה זצ"ל התרעם והתאונן על השוחטים, העתקתי דבריו במדור "להדר בתר בשר עוף" ע"ש. בעוה"ר אפשר דרא וכל אחד נאמן וצדיק לשחוט, אבל בממונות עניני עוה"ז אין מאמינים

ד) בדרותינו היום אם יבא אחד ובידו סכין לשחוט ויאמר כי הוא שוחט ובודק ומומחה יאמינו לו בכל שהוא ולא ישאלו ויחקור וידרוש עליו כ"כ, ויאמר מסתמא, כל המצויין אצל שחיטה מומחין, ולא כן

- לו. עמודי העולם נתרופפו - עד שבא הבעש"ט הקדוש וחזקם (אות ל"ו).
 לז. הגזירות המתהווים מזמן לזמן נגד השחיטה - מטעם אי פיקוח על השוחטים (אות ל"ז).
 לח. השוחט ובודק לא יעסוק במסחר אחרת דעל ידי זה אובד ישוב הדעת (אות ל"ח).
 לט. אפילו שוחט ובודק שיש לו קבלה, וירא שמים, ומוחזק למומחה ואומן בכל, חוב גדול לחקור ולדרוש אחריו (אות ל"ט).
 מ. קשה לסמוך אפילו על מדקדק היותר גדול וירא שמים, דידע בנפשיה אם הרגשתו נחלש, וחיוב לעקוב אחריו (אות מ').
 מא. עצות לבדיקת הסכין לרב והשוחט ובודק (אות מ"א).
 מב. קשיות הצפורן לבדיקה - והחלקתה (אות מ"ג).
 מג. בכפרות ערב יום הכיפורים יזהרו שלא יהא תקנתם קלקלתם (אות מ"ה).
 מד. הידור נכון - בשחיטה מרובה (אות מ"ו).
 מה. אסור להמורה ליקח אפילו מועט מהוראתו (אות מ"ז).
 מו. שוחט ובודק שהיה עליו רינון נפסל על כל פנים להבא בנגיעה כל דהו (אות מ"ח).
 מו. בשוחט ובודק שנתפס בעון נפסל להבא בנגיעה כל דהוא (אות מ"ט).
 מז. שוחט המתפחד צריך לחוש לשחיטתו (אות נ').
 מח. שוחט ירגיע מן המלאכה או טורח הדרך (אות נ"א).
 מט. חוב לחקור אם אין השוחט ובודק משתכר (אות נ"ב).
 נ. איסור לשוחט ובודק לסייע לגזלן (אות נ"ג).
 נא. שוחט ובודק המעיז פנים - חלילה להיות שוחט ובודק לרבים (אות נ"ד).
 נב. שוחט ובודק המצטדק בטענת בהול - פושע הוא (אות נ"ה).
 נג. שוחט ובודק המבזה בכבוד הרב (אות נ"ו).
 נד. אין להראות הלכות שחיטה על עצמו (אות נ"ז).
 נה. אין להראות דיני וציורי טריפות על עצמו (אות נ"ח).
 נו. בספק בשחיטה ובדיקה במנהג - יחמיר (אות נ"ט).
 נז. אסור לשוחט המבלה זמן בעסק הנגינה (אות ס').
 נח. השוחט ובודק לא יתעסק במו"מ כלל (אות ס"א).
 נט. גם בשחיטות שבזמן הזה יש לחוש טובא מטעם זה (אות ס"ב).
 ס. הנבהל והנחפז אין לו להיות שוחט ובודק (אות ס"ג).
 סא. הנשים נאמנות במציאות - אבל לא ח"ו בהוראה (אות ס"ד).
 סב. נאמנות לקצבים - ח"ו (אות ס"ה).
 סג. הבית דין ישימו לב במיוחד על שחיטת לילה (אות ס"ו).
 סד. סכין של שחיטה (אות ס"ז).
 סה. חומרת הצדיקים (אות ע"א).
 סו. השגת גבול (אות ע"ג).
 סז. בגדי השוחט ובודק (אות ע"ד).
 סח. שוחט המשתמש בבתי עינים - ברי"ל (אות ע"ה).
 סט. רוב בהמות כשרות - כבר נתבטל (אות ע"ו).
 ע. עונש מאכיל טריפות (אות ע"ז).

שוחט המסתכל בנשים, אין אוכלין משחיטתו

יא) בדבר השוחט דסאני שומעניי שמסתכל ומביט בנשים, בבית אברהם על יור"ד כ' וז"ל: המסתכל בנשים כ' גדול המורים "שהוא מומר לדבר אחד", וכו' וז"ל פרי"ת דכל בן אדם דמזלזל קצת במצוה אחת וכו' לכן עצתי שלא ינוח ולא ישקוט לעורר לב המון עם ד' שלא יאכלו משחיטתו, ולא יהיה רפוי ידים כי הבא לטהר מסייעין אותו, וקושטא קאי וכו' עכ"ל (שו"ת בית הלל להגה"ק ר"ה מקאלאמייע זצ"ל סי' ע"ח).

בדיקת הסכין צרין הרבה ירא שמים וישוב הדעת

יב) הרבה צריך ישוב הדעת ירא שמים לבדיקת הסכין הלא תראה כי יבדוק אדם פעמים ושלש ולא ירגיש בפגימה דקה ואח"כ ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובח"י חוש המישוש כפי כוונת הלב (שמ"ח סי' י"ח).

יבחרו בכל מקום שוחט יר"ש גדול, כי עם רב מישראל תלויין עליו בשחיטה ובדיקה

יג) העד בעם ויזהרו בתורת השחיטה ודיקדוקי להשלים חוקי' ויבחרו להם בכל מקום שוחט ירא חטא כי עם רב מישראל תלויין עליו במצות השחיטה והבדיקה, וגם אמנם אמרו חז"ל רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הם יש מקומות מבלי משים ואין תוכחה מצויין שם רבים מן העם הנמצאים אצל שחיטה בלתי מומחים בחושים.

ועוד ראינו במקצתם שערורי' כי רבים מן המומחים רחקו לבם מיראת חטא, ואשר איננו ירא לבו לא יבין לדקדק בבדיקת הסכין כי צריך לכונן את לבו במאד מאד בבדיקתו הלא תראה כי יבדוק אדם פעמיים ושלש ולא ירגיש בפגימה דקה ולאחר כן ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובחינת חוש המישוש כפי כונת הלב, מלבד כי יפגע גבר מבלי יראה בבדיקת הסימנים ויתר דרכים וצדדים, בהגלות נגלות לפני כל יודעי דת ודין (שע"ת לר"י מובא במט"א סי' א').

הקדמה לשחיטה, ולמאכלות אסורות

להזהיר להעמיד משגיחים ומפקחים, שישגיחו בשבעים ושבע עינים ולהטות השכם לסבול עול אחריות הגדול של מכשול הרבים בחקירות

ודרישות עד לאין חקר

המעייין בסגנון לשון הפוסקים והרגיל בהם יראה כמה הצטערו כל אחד בימיו על מצב שטח השחיטה ובדיקה ועד כמה התרעמו על פריצות הדור ומכשולותיה, עד שניכר מלשונם כי עם כל גודל זהירותם היו מתייראין ומפחדין אימת מות שלא יהי' ח"ו מכשול אצל עסק השחיטה והוסיפו בכל דור גדרים וסייגים, ועם כל זה הזהירו וחזרו להזהיר להעמיד משגיחים ומפקחים, שישגיחו בשבעים ושבע עינים ולהטות השכם לסבול עול אחריות הגדול של מכשול הרבים בחקירות

יעשה אם יבא אחד ללוות מאתו מעות או שאר דבר חפץ לא יאמין לו כפשוטו בשום אופן עד שידרוש ויחקור וישאל היטב עליו מי הוא זה ואי זה הוא, והכל בשביל כי זה הוא העיקר בעינינו בכל עבודתו שעובד בעוה"ז ולזה יתן כל לבו ונפשו ועיניו שלא יבא לידי הפסד, משא"כ במצות ד' שלטפל נחשב בעיניו, ע"ש (באר מים חיים פרשת חיי שרה).

טבח מאכיל נבילות וטריפות מת במיתה משונה וכלבים מלקקו דמו

ה) מעשה בטבח בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין ערב שבת קודש עלה לגג ונפל ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לר' חנינא אי מותר להעביר המת משם, אמר להם כתיב ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו, וזה היה גוזל הכלבים ומאכילן לישראל וע"כ הניחו אותו שם כי משלהן אוכלין (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמר). וזה נוגע לכל יהודי המאכיל את משפחתו מאכלות אסורות שיתגלגל בכלב, כי נקרא מאכיל נבילות וטריפות. שגוזל הכלבים ומאכילן למשפחתו.

מוכר טריפות ומת בלי תשובה אין מתעסקין בקבורתו

ו) המוכר טריפות בחזקת כשרות ומת בלי תשובה אסור להתעסק בקבורתו (הג"ה אשר"י פרק גיד הנשה סי' ט"ז).

מערכת הט"מ שלא לפתות כל יחיד, רק מעמיד שוחטים בכ"מ מסיטרא דילי ועל ידי זה הכל ברשותו

ח) עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דילי המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו (תולדות יעקב יוסף נשא ד"ה העולה, וע"ע לקמן או' ל"א, ל"ד, ל"ו).

רוב השוחטים במדינה של יראים ושלמים מאכילין נבילות וטריפות, וגורמים חלאים רעים

ט) לבי ככנור יהגה בראותי המכשלה הגדולה בעסק השוחטים ובודקים כמעט לא נשמע כזאת בשום מדינה.

והאמת אגיד אשר עיני ראו כמעט רובם ככולם האכילו נבילות וטריפות לישראל כל השומע תצילנה שתי אזניו. פקחו נא וראו זה כמה שנים בעוה"ז מכה מהלכת במדינה זו חולאים רעים ונאמנים חולי מעים, השי"ת ישמור שארית ישראל ולמה לא תב"נו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם וכו' (אזהרות מהרצ"א מדינוב זצ"ל).

שוחט המזלזל במצוה אחת, פסול לשחוט

י) לדידי חזי לי דכל בן אדם דמזלזל קצת במצוה אחת ממצות התורה קים לי בגויי דלא רמי נפשו למעבד בדיקה בסכין הצריכה כאשר צונו ד', עכ"ל (בעל אוה"ח הק' בס' פרי תואר סי' י"ח או' ל"א).

להורות לדורות הבאים לבל יבטח שום אדם לומר שלום עלי נפשי מאחר שהעמדת טבח כשר וישר בודאי לא יצא מכשול מתחת ידו

ועיין בהגהות אשרי פרק גיד הנשה (סי' ט"ז) שפסק (עפ"י הירושלמי) דהמוכר טריפות בחזקת כשר ומת קודם שעשה תשובה שאסור להתעסק בקבורתו ואפילו כלבים לוקקין דמו ואוכלין בשרו אסור להבריחם מעליו, ע"כ. ועיין עוד בקידושין פרק בתרא במשנה "כשר שבטבחים שותפו של עמלק" ופירש"י ספיקי טריפות באות לידו וחש על ממונו ומאכילן, ע"כ.

רואין אכן מזה עד היכן העריכו חז"ל מכשולות הבאים על ידי הטבחים עד שלא נמנעו לכנותם בביטוי היותר חריפה שמצינו באיזה מקום שותפו של עמלק, הדברים מסמרין שערות ראש, פוק חזי עד היכן הדברים מגיעין הלא מספק טריפות לבד אנו חוששין, ואף על פי כן לא חששו חז"ל לגנותן בלשון מדקרות חרב. ולא נח דעת רבותינו ז"ל עד שכתבו "כשר שבטבחים" להורות לדורות הבאים לבל יבטח שום אדם לומר שלום עלי נפשי מאחר שהעמדת טבח כשר וישר בודאי לא יצא מכשול מתחת ידו, וחזקה לחבר שלא יוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן, ובפרט אם הטבח תלמיד חכם שבו נאמר ניחא לי לחבר ליעביד איסורא זוטא ולא יעשה עם הארץ איסורא רבה. דע כי לא מחשבות אדם מחשבות חכז"ל אשר כל דבריהם ברוח הקודש נאמרו, ולא זו שכינה מבית מדרשם, וכל מה שנשנה במשנה או בגמרא קדוש בכל מיני קדושות, ולא רפרף אדם מעולם עליהם, רק המינים והאפיקורסים שיצאו מדת ישראל, פוק חזי כמה טרחו הגאונים וראשונים ליישב חיסור או יתר תיבה ובנו עליה תילי תילין של הלכות, וגם כשאמרו האי מימרא של "כשר שבטבחים" וכו' מלין מפי עילאה ימלל מתוך גרונם, ושליחי דרחמנא נינהו, ואם אנו אנשים אבל הראשונים כמלאכים ושרפים, וכל דבריהם גחלי אש ואל ישיאך יצרך לומר כי חז"ל כוונו לטבחים מוכרי וסוחרי הבשר, ואין בכללו השוחט, פוק חזי מה שכתוב ברא"ש חולין (דף ח"י), בהוכחה מש"ס שם, וכ"כ במ"מ ה' שחיטה פ"א (ה' כ"ו) שסתם טבח שבזמן הש"ס היה גם השוחט ובדוק, ע"ש.

עדותן של חז"ל שאמרו בטוחות כי הכשר שבטבחים שותפו של עמלק

ודרישות עד לאין חקר וכולא האי ואולי שלא יצא מכשול.

הרגיל בספרי החיים הן השו"ת וספרי גדולי הפוסקים שמפיהן אנו חיים יראה כי ענין השחיטה הוא היחידי אשר לא דיגלה אף ספר אחד לבלי להכתב שם איזה פירצה ומכשול או שאר שערורי' שנפלה בענין השחיטה שהיתה מכשול לרבים בימים ההם.

הרואה בספרי הקדושים יראה שקרה הרבה מאד מדנים וקטטות בין השוחטים וחברי הקהלות, וכן בין הרבנים והשוחטים, קרה גם כן שהריבות הללו הביאו פירוד לבבות. ידידים נתרחקו ואוהבים נתפרדו. ולא פעם אחת או שתים נולדו בגלל מריבות הללו, קהלות חדשות, כן לא פעם עזב הרב את קהלתו כשלא עזרו לו ידידיו כשיצא לריב עם השוחט, או כשהוכרח להכריז איסור על הבשר, ולא פעם קרה שבני קהלתו מיאנו לשלם לו משכרות, וכן גם לא לשוחט והיו רעבים ללחם.

קרה גם כן שגדולי ישראל לא היו בעצה אחת כשפרצו מדנים בין קהל ושוחט, או בין רב ושוחט, אז גדלה המהומה עד מאד, ראה להלן, כן גם לא פעם אחת נתחלל שם שמים כשאחדים מסרו משפטם לפני שרי העיר, והמה פסקו כשר או טרפה ושם שמים נתחלל, אוי לאותה בושה, ומכל שכן שהשוחט היה גם כן חזן, אז רבו ידידיו שהגינו עליו, גם קרה שהשוחט-חזן לא שמע לדברי הרב כשהרגיש כי רבים עמו.

ומשם אנו רואין עד היכן כחה של הסט"א לרכוב דוקא על העוסקים במלאכה זו ולסמות העינים שמחוץ יתראה הכל בכי טוב ורק בחזרים אימה חשיכה גדולה נופלת על עין החודרת ורואה מה נעשית.

מעשה בטבח אחד בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות

וכאשר נדייק היטב נראה כי המכשלה הזאת גם בימי חז"ל לא נבצר לדוגמא: בירושלמי תרומות (פ"ח ה"ג) מעשה בטבח אחד בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות פעם אחת שתה יין בערב שבת ונפל מן הגג ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לרבי חנינא כדת מה לעשות, והשיב להון כתיב "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו", וזה היה גוזל את הכלבים ומאכיל לישראל ועל כן לא תבריחו הכלבים דמשלהן ואוכלין, ע"כ.

עין על כל צד זכות שיש ללמד על אותו טבח ולא חיסו ולא חמלו לא על הטבח ולא על נפשות ביתו שעניניהם תלויות לאב ביתם לכלכלם, ודנו אותו בהעברה, ועל מה? על כל שהוא של חלב לא גדול משעורה שכמעט אינה נראית לעין, ולמה? **כי במקום אכילת איסור של בית ישראל הכל נדחין ואין חסין ומרחמין על שום אדם.**

פוק חזי מה שאמרו חז"ל במחלוקת קרח, טף למה נענשו להראות שקשה המחלוקת, ובנידון דידן גם הטף נענשים, **הרי שלהאכיל ישראל דבר איסור נמנה בין היותר קשות.** וכאשר תדקדקו היטב תראו עוד יותר מזה כי הענישו חז"ל כל כך קשות, ואף על גב שעדיין לא נכשל שום אדם ועדיין לא אכל שום אדם אותה משהו של חלב שהשאיר הטבח, ורק על השארת הטבח באופן שהיה אפשר לבא לאכילת איסור אף על גב שאין זה ברור דעדיין יש כמה ספיקות דלמא יסרח הבשר ולא תבא לידי אכילה, דלמא ירגיש הלוקח בהחלב (וכמו שנראה בדחז"ל דמזה מיירי) וישליכנו, ודלמא יתבשל באופן שיתבטלו בששים וביותר.

וכל הני ספיקי אין עומדין לאותו הטבח לזכותו בדינו בפרק שאנו עוסקין בו מחשש מכשול לרבים, במקום שהציבור, והכלל עומדים על המשקל להכשל ח"ו במאכלות אסורות **אין רחמים בדין**, אף על גב שבנזקי ממון והגוף היה פטור מצד גרמא בניזיקין, **אבל נפשות ישראל עומדין למעלה מהכל ובמדה אחרת נמדדין, משקלן עדינה ממשקל הגוף והממון.**

ודע לך כי מה שהבאנו מדחז"ל עד היכן החמירו, בחשש כשלוך להכלל כשנוגע למאכלות אסורות כאשר תעיין בדברי הראשונים תתפלא הפלא ופלא שלא נח דעתם בחומרת חז"ל והוסיפו עליה כהנה וכהנה לדוגמא:

פלוני הטבח שהעבירונוהו מפני שנמצא אחריו חלב כשעורה

ברא"ש חולין פ"ז (או' ט"ז) בסופו בהג"ה (על טבח שהניח אחריו כשעורה חלב) וז"ל: **ונראה שיש להכריז עליו בבית הכנסת שני וחמישי ושני: "פלוני הטבח העבירוהו מאומנתו מפני שנמצא אחריו חלב כשעורה ויהיה חודש ימים שלא יעסוק באומנתו, ולאחר חדש ימים יבא אל תלמיד חכם שבעירו או עיר הסמוך לעירו ויאמר כך וכך עשיתי וחטאתי ותוהא אני על הראשונות ויתנו לו הדיין עונש לפי ראות עיניהן, ואחר כך יכריזו בבית הכנסת**

ואחר הקדמה זו תדעו עם לבבכם כי לא כאשר יצייר האדם קושטא הוא, ואפילו יהיה ברור לו בכל מיני הוכחות שבעולם אשר כל רוחות שבעולם לא יזיזו אותו, כי טבח זה אפשר לסמוך עליו מבלי לחקור ולדרוש אחר מעשיהו, כולן בטלין ומבוטלין לעומת **עדותן של חז"ל שאמרו בטוחות כי הכשר שבטבחים שותפו של עמלק**, וזה ידע כל בר דעת כי בעוה"ר לא אכשור דרא והיותר כשר שבטבחים בזמן הזה ודאי לא יגיע לקרסולי הבינוני בימים ההם כל שכן להיותר כשר.

מנין התחילה לפרוץ לאכול מכל שוחט מבלי לידע ידיעה ברורה כחו דהיתירא

וע"כ כל הרוצה ללכת בנתיב תורה"ק ובשבילי הוראותיה ודרכיה הנעימים צריך לבטל דעתו ומחשבתו נגד דחז"ל **ולהתלבש באימה וחרדה ורתת וזיעה טרם יקרב להכניס לביתו בשר מן הבא בידו**, ופוק חזי מה שכתב השל"ה (שער האותיות או' ק') שראה פרושים שלא אכלו בשר רק ממה ששחטו הם, ומתמה שם האי צדיקיא **מנין התחילה לפרוץ לאכול מכל שוחט מבלי לידע ידיעה ברורה כחו דהיתירא.**

וגם בענין עונש מאכיל איסור מצינו לחז"ל שהחמירו באופן יוצא מן הכלל במאכלות אסורות שלא מצינו דוגמתו בענין אחר, בחולין (דף צ"ג:) **טבח שמצאו חלב אחריו כשעורה מעבירין אותו**, ואם מצאו אחריו כזית מלקין אותו.

במקום אכילת איסור של בית ישראל הכל נדחין ואין חסין על שום אדם

ודחז"ל הללו בלי הערות והארות כבר מדברין לעצמן, עמדו והתבוננו קצת בקדושת דבריהם, הלשון מוכיח וכן נראה בהפוסקים דמיירי בשוגג וכל קנסן של חכמים היתה על התרשלות המנקר לעשות מלאכתו באמונה, וזה ידוע גם כן כי הרבה לימודי זכות היינו יכולין למצוא על האי מנקר, לדוגמא: **"לא ניתנה תורה למלאכי השרת"** **"שגיאות מי יבין"** **"אונס רחמנא פטריה"** וכיוצא, ואף על גב שאמתלאות הללו מתקבלין הן בשאר מקום, אבל במאכלות אסורות תפסו חז"ל בחומר הדין, כיון שכח היצר כל כך גדול להכשיל אחינו בני ישראל באכילת איסור, לעומת זה הוצרכו חז"ל להגביר כח הקדושה ולחזק ידי העוסקים לעשות מלאכתם בהתאמצות ודיקדוק יותר מהרגיל להחליש כחו של הס"ם וסיטרא דיליה העומדים ככיסלא לאוגיא בין הטבחים. ומהאי טעמא העלימו

הרואה, יראה בספרן של צדיקים גודל הזיקן של הנכשל בהם, עד כי יחדל לתמוה על מה ולמה החמירו כל כך במאכלות אסורות כי לגודל הפגם והנזק ראוי לחזק הגדר, ובחוזק הגדר יתרחק הנזק.

הצה"ק רבי נתן אדלער זי"ע שהוכרח לברוח שרצה להכניע כחו של הס"ם שרבוץ על השוחטים ולקרב הגאולה בביאת המשיח וגברו עליו כלבים עזי נפש שלוחים של הס"מ עד שהוצרך לברוח

והנה לא אאריך כאן בהעתקת דברי קדושים בגודל הפגם הנעשית על ידי מאכלות אסורות שהלא הם כתובים בפנים תחת הכותרת "גודל עונש המתרשל, ושכר הזהיר במאכלות אסורות וספיקן", ומשם תדרשנו, וכן מ"ש לעיל כי מבואר בספרי הפוסקים שבכל דור ודור המכשולות העצומות בלי הרף על שחיטה ובדיקה לא אאריך כאן, כי כבר מבואר בפנים במדור "רוב מצויין אצל שחיטה", ומכל מקום מעצור לא אוכל מלהעיר מה שכתוב בספר **שמרו משפט** (ח"ב, דף ע"ע"ב) שהעיד הקדוש רע"י שלעזינגער זצ"ל משמי' דגברא רבה מעשרת השבטים שדר אצל חמיו הגה"ק מהר"ה מקאלאמיי זצ"ל בימי הפסח, וגילה כמה מטמוניות, ומהם שמה שסבל הגה"ק מהר"נ אדלער זצ"ל מדורות בעיר פראנקפורט עד שהוכרח לברוח היתה מטעם שרצה להכניע כחו של הס"ם שרבוץ על השוחטים ולקרב הגאולה בביאת המשיח וגברו עליו כלבים עזי נפש שלוחים של הס"מ עד שהוצרך לברוח, ויחד עמו תלמידו החת"ס זצ"ל.

רואין אנו משם כי אפילו אצל קדושים כמו אלו לא בניקל עלתה להם לזכות קהל ועדה מישראל שיהיה השוחטים וקצבים מכינים בשר כשר כראוי, ואם כן מה נעני אנו יתמי דיתמי אשר נתקיים בנו בעוה"ר במלוא המובן יתומים היינו ואין אב, וגברי בעלי זרוע ובעלי שקר, ואין דורש ומבקש, נשארנו גלמודים אפילו מזכותן של צדיקים חיים שיגינו עלינו להנצל מכל מכשול, עמ"ש בתפא"י סנהדרין פ"ה במשנה "מיתת צדיקים רע להם ורע לעולם" כי טובת הצדיקים אינה פעולתן לבד אולם גם זכותן וכח קדושה שלהן מגין על הדור.

וכעין זה בספר זאת זכרון להגה"ק מלובלין זי"ע, כי צדיק היושב באהלו ועובד את בוראו בכל לבו ונפשו כח קדושתו בוקעת ומתפשטת לחלל העולם ומשם שואבין העולם, וגם מזה כבר נתרוקנו כמעט בעוה"ר ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים שיקיים מה שהבטחנו למעני למעני אעשה.

וכדי להראות איזה דוגמאות עד היכן כחן של הסט"א כשהדיון בענין שחיטת בשר, או שאר מידי דאכילה שאז מתגברין בכל כחן ולא בניקל להנצל מהן אפילו לבעלי מדרגה אמיתיים. פוק חזי מה שהעיד אחד המיוחד מקדושי עליון ושרפי מעלה שהיה מב"ד הגדול

פלוני הטבח שהעבירונוהו מפני שנמצא אחריו חלב כשעורה כבר תוהא ונתחרט על מעשה הרע הזה וקבל עליו מה שצוהו תלמיד חכם" וכו' וקודם שישמעו הכרזה זו בביהכ"נ אין לסמוך עליו ואסור ליקח ממנו בשר, עכ"ל.

וכשמצאו אחריו כזית חלב, עוד הוסיפו להחמיר על הטבח ביתר שאת, וז"ל הרא"ש שם: **ואם נמצא אחריו כזית היו מלקין אותו ברבים בביהכ"נ ואחר המלקות אומר בעצמו בקול רם "אני פלוני לקיתי מפני שנמצא אחריו כזית חלב" וכו' עכ"ל.** ולא די זה בלבד אלא החמירו עוד גם לענין מזיד, כמבואר בסנהדרין (כ"ה ע"ב) בהוא טבח שהוציא טריפה מתחת ידו ועשה פעולות המורים ששב, ולא רצה רבא להכשירו דלמא קא מערים, ואיפסיק שאין לו תקנה עד שילך למקום שאין מכירין אותו ילבש שחורים ויתכסה שחורים ויחזיר אבידה בדבר חשוב, או יוציא טריפה מתחת ידו בדבר חשוב משלו ע"כ.

והרמב"ם העתיק דין זה כמה פעמים (ה' עדות פ"ב, ה' שחיטה פ"י, ה' מאכלות אסורות פ"ח ה"ט, ה' ת"ת פ"ו הי"ד).

וענין לבישה וכיסוי בשחורים שמבואר בחז"ל העתיקו ג' עמודי העולם, הרי"ף והרא"ש, והרמב"ם, והוא דבר שלא מצינו שיחמירו במקום אחר זולת מה שאמרו בהרואה שיצרו מתגבר עליו ילבש שחורים ויתעטף שחורים וילך וכו', וכבר עמד על מדוכה זו הסמ"ע בחו"מ (סי' ל"ד, סעי' ל"ד) וכתב דהטעם שהחמירו כל כך בטבח דבשביל שהכשיל הרבים צריך שיכנע לבו כי השחרות משפיל הגאווה והזדון שבלב, ע"כ. ועיין עוד בענין זה בכנה"ג הגה"ט כ"ח, וברכ"י סי' ל"ד שם.

וכן תמצא עוד ביור"ד (סי' קי"ט ס"א) **דהחשוד לאכול דבר האסור אין לסמוך עליו**, וחידוש הדבר הוא דלפי מה שנתבאר בבית שלמה (למהר"ש חסון יור"ד סי' י"ז, ובשו"ת חקרי לב ח"א יור"ד קס"ז בשם הרשב"א, הרשב"ש, ריב"ש, מהרשד"ם) "חשוד" המובא בש"ס ופוסקים גבי איסור אינו ר"ל שידוע בודאי, אלא גם בחשש וספק שעבר איסור הוא בכלל חשוד (וכ"כ בערוה"ש שם כ"ז) דבר שלא ראינו במקום אחר.

וכמו כן המעיין בפנים החיבור ימצא חומרות לרוב אצל מאכלות אסורות וספיקן שלא מצינו בשאר מקום, ולקושטא דמילתא כאשר תפקחנה עיני

בכל עת ורגע דאם לא כן מטיל גרעון במעשי בראשית דכיון שבריאת העולם למען ישראל, וישראל למען המצות, אם יתבטלו ממצות אפילו שעה אחת נמצא אותה שעה יצאה לבטלה, וזה אי אפשר כלל, והרבה קולמסים כבר נשברו ליישב תמיה הלזו.

ולענינינו נאמר הנה ידוע דבאכילה יש עבודה גדולה של העלאת ניצוצי הקדושה שהוא היתה מעיקרי מטרת הבריאה כמבואר בכל ספרי קודש, וכח העלאתן על ידי שהזרעים נזרעין בקרקע וצומחין נמצא שכבר נגמר חלק ראשון של העלאה מדומם לצומח (דד' מינים נבראו זו למעלה מזו דומם, צומח, חי, מדבר) דהקרקע שהוא הדומם מעלה הצמחים, ואחר כך כאשר שור אוכל עשב וחמור באבוס בעליו אז נתעלים הצמחים לחי, וכאשר שוחטים בהמות והחיות ואוכלין בשרם מתעלן מחי למדבר (ועוד יש בו נסתרות, ואכ"מ).

אבל חילוק גדול יש בין אופני ההעלאה דמדומם לצומח וכן מצומח לחי לעולם נעשה בסדר אחד, אבל באכילת אדם יש מין ממינים שונים, הצדיקים ובעלי מדריגה המופשטין מתאות עוה"ז ויודעין לייחד יחודים מעלן באכילתן העלאה היותר גבוה השייך, הבינונים מכוונין באכילתן שיהיה להם כח לעבוד את בוראם, ואף על גב שמרגישין גם עריבות מתיקות גשמי מכל מקום הו"ל כהנאת הגוף בהדי מצוה, דלדעת הרשב"א והרבה ראשונים אינו מזיק.

והכת האחרונה שלבם אטומים לכוון גם זאת, מכל מקום מקפידין על כל פנים שיהיה כל אכילתן בתכלית הכשרות ויבחרו יותר לרעב מלהכניס לפיהם בשר אסור ח"ו, וקורא הדורות מראש הבוחן כליות ולב אשר לפניו נגלו כל תעלומות בחר במצוה זו של אכילה שיתאפשר לכל יהודי בלי יוצא מן הכלל (אם רק ירצה) לקיימו בכל עת ועידן באופן שלא יבצר רגע מחייו שיתערטל ממצוה גבוהה הלזו.

ביאור הדברים כאשר האדם אוכל אכילתו אז בלי ספק מקיים מצוה של זהירות ממאכלות אסורות ודיקדוק בכשרות, כאשר קם מאכילתו אז כל זמן שלא נתעכל המאכל, עדיין עוסק במצוה הלזו, ואין המצוה נקראת אלא על מי שגומרה, וכל זמן שאכילתו בתוך האיציטומכא הלא בידו להקיא כל מאכלו, וכאשר כבר נגמר העיכול אז נתהפך מאכלו ומשתיו לבשר מבשרו ודם מדמו ורק מכח זה חיו יחי' כמו שאנו מברכין כמה פעמים בכל יום "ומפליא לעשות" שהקב"ה קושר נשמתו של האדם שהוא רוחני באכילתו שהוא גשמי והוא פלאי פלאות, ואי אפשר לאדם בער ונבער להשיג אחד מני אלפי אלפים כוונת היוצר למה עשה כן, אבל על פי דברינו יתחדש לך טעם אחד המושג גם לקיצורי מוח כמוני, שעשה הקב"ה כן כדי שתהיה כל חיותנו נוצר ונברא ממקור מצוה דוקא ולא זולת.

וכאשר יתענה האדם יותר משיעור האפשרי יצא רוחו וישוב לאדמתו, נמצא שכל חיותו אך ורק במצותו שקיים באכילת כשר דוקא, נמצא לפי זה **באם ח"ו**

שלמעלה בדורו, ומוכר אצל כל גאוני וקדושי דורו כענק שבחבורה ה"נ השרף הנורא מרן רשכבה"ג בעל שו"ת דברי חיים זצ"ל, וזי"ע, וכתב בשו"ת ד"ח יור"ד ח"א סי' ו' וז"ל: "ועיני ראו כמה יראי השם לומדי תורה שהיה אצל צדיקים, ולאחר שנתחנכו באומנות הלזו נהפכו לאיש אחר אשר אם לא ראיתי בעיני לא האמנתי" עכ"ל.

ודברי תורה עניים במקום אחר ועשירים במקום אחר, וכבר גילה לך מרן רשכבה"ג בעל חת"ס זצ"ל פתרון הדברים שקיבל כן מגדול אחד וכתב בשו"ת חת"ס או"ח סי' ר"ה **כי המלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים שוחטים וסופרים**, וכן נכתב: בתולדות יעקב יוסף פרשת נשא ד"ה והעולה. וכוונת המלך הכסיל ידוע שהלא מאכלות אסורות מטמטם הלב והמוח ומכניס מחשכת מינות וכפירה ואפיקורסות וכמו שכתב הרמב"ם באגרת הידוע מובא בדגל מחנה אפרים פרשת עקב משמו, ובפרי חדש ובברכ"י בסי' פ"א, ובחת"ס פרשת שמיני שרוב אפיקורסות בא ממאכלות אסורות. אבל סוד כל הדברים ומטרה המרכזית הוא העברת הדת רח"ל וכמ"ש בשו"ת ד"ח ח"א יור"ד סי' ז' שעל ידי השוחטים קלים יצאו מדינות שלימות מדת ישראל ואבד זכרם.

ועיין מה שכתב בספר טיול בפרדס ח"א מערכת שחיטה, **כי כח הציונות נתהוה גם על ידי השוחטים הקלים ובשר טמא שנתפטמו שלומי אמוני ישראל**. ולסיום הענין אעתיק דיבור נפלא שראיתי בסי' קרן ישראל סו"פ שמיני ובאשר שלענ"ד יש בו הרבה תועלת לענינינו אעתיקנו בשלימות.

כ' שם בד"ה אל תשקצו וז"ל: הנה הדיקדוקים בפרשה זו של שיקוף ותיעוב על ידי מאכלות אסורות רבו כמו רבו, הלא הם מבוארים במפרשי התורה ולא אאריך בהם, אולם עוד לאלקי מילין בכמה ענינים הנוגעין לנושא זה, דחז"ל בבב"מ (מובא גם ברש"י על אתר) **דאלמלי לא העלה הקב"ה ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות דיים, וקשה הכי מאכלות אסורות כולל כל התורה כולה.**

שנית מצינו ביור"ד סי' פ"א, וכ"ה באוה"ח סו"פ שמיני **דמאכלות אסורות גם בשוגג מטמטם הנפש, וצ"ע למה, שלישית** מצינו לחז"ל שדרשו בכמה מקומות שאין הקב"ה מביא תקלה ע"י צדיקים, ופי' תוס' דדוקא במאכל איסור ולא שאר דבר וצ"ע למה, ידוע דרשת חז"ל מובא ברש"י על הכתוב **ואנשי קדש תהיון לי אם אתם נבדלים ממאכלות אסורות אתם שלי ואם לאו אתם של נבוכדנצר וחביריו**, ועוד יש לדקדק וכו'.

וליישב כל הנ"ל נעמיק קצת בסדר הבריאה, ויה"ר שלא יאמר פיננו דבר שלא כרצונו, ודי הטוב יכפר, מבואר במדרשי חז"ל על הכתוב בראשית שכל העולם נברא בשביל ישראל שנקראו ראשית וישראל נבראו לשמירת התורה וקיום המצות, ואם כן מצד הדין היה נותן שיתאפשר לכל איש מזרע ישראל לקיים מצות בוראו

מצינו מצוה שנשנו בו כל כך גזירות קשות ועונשין חמורין להגוף והנפש של המבטלן לו ולזרעו, כמו שמצינו כאן (אמר המו"ל: עיי בפנים חיבורינו ויתבאר לך הכל באר היטב) אצל האוכל מאכלות אסורות, ונראה דזה פשוט שכל תכלית האי עלמא לבא על ידיה לעלמא דעתיד, והאי עלמא כפרוזדור לפני הטרקלין כמשלת חז"ל ולפי המצות ומעש"ט שעושה בעוה"ז לעומתו יקבל שכרו לעוה"ב.

ועל כן כל זמן שגופו של האדם מתפטם במאכלים הכשרים בלי פקפוק אז כל המצות ומעשים טובים הנעשין על ידי הכח שקיבל מאותו האכילה נחשבין לו לטובה ולברכה, ומתברך בשבילן בהצלחה, **לא כן כאשר מתפטם במאכלות אסורות ובכח ההוא עוסק במצות ומעש"ט לתהו נחשבו כולם הבל ורעות רוח ישאם הרוח, דקשר רשעים אינה מן המנין וקוב"ה שונא גזל בעולה, ומצוה הבאה בעבירה שנאה אצל הקב"ה וללא נחשבין.**

ומיושב היטב למה לא נחשב "ישראל" על ידי מאכלות אסורות דכמו שישראל המבטל כל המצות שבתורה פשיטא שלא נחשב מעם סגולתו של הקב"ה הוא הדין **האוכל מאכלות אסורות ומקיים מצות באותו הכח דהו"ל כלא עשה כלל וכלל עטיפת קדושת ישראל נפשט ממנו.**

ומהאי טעמא נבצר מצדיקים להכשל ח"ו במאכלות אסורות אפילו בשוגג דאף על גב דגוף האכילה נעשה בשוגג מכל מקום הלא כל המצות שיעשה אחר כך בכח האכילה ההוא בטלין ומבוטלין וכלא נחשבו והוא כשלון עצום עד למאוד, ושומר ישראל ישמרם מכל כי האי, ומיושב גם כן למה הפגם כל כך גדול גם בשוגג, ומטעם זה גופא **אמר הקב"ה שאם נשמרין ממאכלות אסורות אנו שלו דבלאו הכי אי אפשר לעשות פעולה קטנה שיתעלס ויתקלס עילאה דכולן כאין נחשבו, אבל באם נשמר וזהיר בכל כחו שלא ישל אפי' בשוגג ואונס בסרך מאכל של איסור אז ילך לבטח דרכו.**

ומה"ט מבואר בהפוסקים כמה פעמים דהכנה למצוה עוד יותר גדולה מגוף המצוה, דברים שקשין להולמן, ואחד מן הראיות מאכילת עיוה"כ שנחשב כתענית בי' ימים ואינו יותר מהכנה שיוכלו להתענות ביוה"כ ואכמ"ל.

אבל לדרכינו הדברים מתקבלין על הלב מאד, כי ענין הכנה שדיברו בו היינו הכנה לאפשר שעשיית המצוה יחשב לו למצוה, ולא ח"ו להיפוך, לברר ולנקות כל סוג ופסולת מנופה ביי"ג נפה, שלא יהא מצוה בעבירה, ושיהא בכונה ועוד, דברים המעכבין המצוה, ומה"ט נחשב יותר מגוף המצוה דהו"ל כעין מה דאחז"ל גדול המעשה יותר מן העושה, וה"ה בזה.

וכבר כתבתי במקום אחר להוסיף תבלין להנאמר, דמה"ט הכנה חשובה יותר מגוף המצוה, דהלא בהכנה מתקיים שני דברים, הראשון ההכנה שהנהו מצוה מצד עצמה, לדוגמא חוב הכוונה לפני העשייה, הוא מצוה

יתפטם האדם במאכל האסור אי אפשר שיחשב בין זרע ישראל שבשבילם נברא העולם שהרי לא נברא רק בשביל ישראל המקיימים מצותיו יתברך ואי אפשר למצוא מצוה שיהיה קשור ומדובק בה בכל רגע של חיו רק האכילה כמו שביארנו ואם אוכל איסור אם כן חסר לו הרבה זמן שבטל ממצות הקב"ה, ועל כן הבריאה של אז לאו בשבילו הוא, והלא אי אפשר לבטל רצון הקב"ה שיהיה הבריאה בשביל ישראל, ועל כרחך שעל ידי אכילתו נתבטל ממנו שם ישראל.

ומובן במושכל פשוט לפי זה למה ד' שומר נפשות חסידיו שלא יכשלו במאכלות אסורות אפילו בשוגג, שאם בריאת העולם לאו בשבילם יהיה אז על כרחך שיחרב, שהלא הצדיקים הם יסודי העולם, ומובנים גם כן דחז"ל שדוקא **אם נזהרין ישראל ממאכלות אסורות נחשבין לגיונו של מלך מלכי המלכים ואם לאו הם של נבוכדנצר וחביריו**, פ"י שלא תקשה דאם אין העולם מתקיים בשבילן אם כן האיך עדיין חיים אותן ישראלים שאין נזהרין באכילתן, ועל זה אמר **שאינם גרועין מנבוכדנצר וחביריו שגם כן נבראו, ודו"ק.**

ומה שדרשו חז"ל **שכדאי היתה יציאת מצרים בשביל מאכלות אסורות לבד** גם כן יתבאר היטב, דידוע מה שכתב הרמב"ן ואחריו נמשך החינוך ועוד קדמונים בענין יצי"מ אשר כוונת ורצון הבו"ת היתה לאמת מעשי בראשית ולחזקה בידי המאמינים כי הבריאה לא נתברר בראייה ממשית רק באמונה לבד, ועל ידי הנסים ונפלאות שעשה הקב"ה לפרעה ולכל עמו ששידד המערכות ושינה סדרי בראשית על ידי הפיכת הטבע כמה מאות פעמים (כמבואר בהגדה של פסח שנלקו המצריים במצרים ועל הים למאות) עד שנתאמת בבירור גמור **כי לד' המלוכה ומושל בעליונים ותחתונים כרצונו** ועל כן בידו להטות הטבע כפי רצונו.

וכל זה הוצרך רק אם מקיימין ישראל מצותיו יתברך שבשביל זה נברא העולם, אבל בלא"ה למה הוצרך יצי"מ לאמת הבריאה, הלא אם לא יקיימו ח"ו המצות אז יתבטל כל הבריאה ומהאי טעמא ברגע ראשונה כאשר פקד הקב"ה למשה רבינו ע"ה על עצמו אמר לו בהוציאך העם ממצרים תעבדון את האלקים בהר הזה, דהא בהא תליא דכל נסי יצי"מ ופלאותיה לא נצרך רק לזה כנ"ל.

ועל כן קאמר המדרש **שאם לא העלה הקב"ה ישראל ממצרים רק בשביל מאכלות אסורות דיו, פירוש דמאכלות אסורות הוא מצוה תדיריות לא יזוז מנפש הישראלי רגע אחד** ועל כן יש לבריאת העולם שנברא בשביל ישראל המקיימים המצות על מה לתמוך, דכל רגע ורגע של הבריאה מתקיים על ידי האכילה הכשרה, אבל אלמלא לא היה מצוה זו רק אחרת שאפשר להסיח ממנו יום או שעה ואפילו רגע, כבר לא היה להבריאה האיך להתקיים, וגם נסי יצי"מ היו אז בכדי.

ובאופן פשוט יש לומר במה זכתה מאכלות אסורות להתעלות כל כך מעלות יתירות על שאר מצות עד שלא

נפש ישראל בנבילה יותר משחוטה, ופוק חזי בדגים וחגבים דליכא חיוב שחיטה אוכלין אותן מתים, ובשלמא אבר מן החי יש בהם שיקוף, וכמבואר במסכת שבת שלא לתת לתינוק חגב חי להשתעשע בה שמא יאכלנו, ויעבור משום בל תשקצו.

אבל לקושטא דמילתא אפשר לפרש כוונת רש"י גם בע"א ואקדים ליישב תמיה אחרת שמצינו רק במאכלות אסורות, בחו"מ ס"י רל"ד (סעיף ד') קי"ל במי שקנה בשר ונמצאת אחר כך אסורה מן התורה אף על גב שכבר אכלו הקונה, יחזיר מוכר הדמים, וביאר הכוונה בסמ"ע שם דאף על גב שבעת האכילה כבר נהנה הישראל במלואו דהלא לא ידע שהוא טריפה מכל מקום הנאה זו אינה חשובה הנאה לאחר שנודע לו שאסורה מה"ת, והביאו גם כן הש"ך ביור"ד ס"י קי"ט כ"ז, והדברים מרפסין איגרא מה איכפת לן מה שקוף עכשיו בהו סוף כל סוף נהנה מהן.

אבל על פי הנ"ל הכל על מקומו יבא בשלום, דאף על גב שנהנה מעצם האכילה, אבל הזיק לו יותר מדאי, במה שכל מעשיו הטובים שנעשו מכחו ההוא לריק הן, ועוד יותר מזה דמבואר במפרשים (ע"י בסמוך) דעבור הכנה למצוה משלמין שכר גם בהאי עלמא, ואם כן אילו היה אוכל כשר ודאי היה מקבל שכר בעוה"ז על הכנה למצוה כנ"ל, וגם בזה ניזק.

ועל פי זה י"ל דגם כוונת רש"י כן דלא הוצרכה תורה לעשות מצוה נפרדת מאכילת איסור, אלא מוטב הי"ל לכתוב דהמצות הנעשים בכח אכילת איסור מתועבין נינהו, ועל כן יצטרך כל אחד מישראל למנוע ממנו, אלא מה"ט עשאי הקב"ה למצוה בפני עצמה כדי שיקבלו שכר גם על קיום מצווה זו לבד ממה שמקבל עבור שנתאפשר לו לקיים על ידי זה שאר מצות.

ובזה יובן גם כן מה שכתוב בזה"ק ח"ג (מ"ב). **דהאוכל איסור כאילו עובד עבודה זרה**, דכיון שאוכל איסור הלא כל מצוותיו אין מתקבלין לעילא, והולכת לסט"א, ועל ידי זה נראה עבודתו כאילו עובד לאחרים רח"ל.

ובזה יתפרש גם כן מ"ש בדגמ"א פרשת עקב בשם הרמב"ם **דעל ידי מאכלות אסורות נכנס בלב האדם מינות וכפירה**, דעל ידי אכילתו מצותיו ועבודתו אין מתקבלין ונכנסין לסט"א כידוע דליכא ביניים רק או סטרא דקדושה, ובלא"ה הכל הולך לסט"א רח"ל, וכן כתוב להדיא בזה"ק שם **דיוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסט"א**, וכיון שהוא ברשותו ועובד להם כבר נלכד במצודתם וגוברין עליו כחות הטומאה המינות והכפירה.

ועל ידי זה תבינו מה שכתב התבואות שור **דשוחט צריך להיות ירא שמים מרבים דאם לא כן יורד השוחט מטה מטה ונתקלקל, ומקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו** (אמר המו"ל: דברי תב"ש הללו מובאין גם בטיוול בפרדס מעי" שחיטה"ה) ודבריו אומרים דורשינו דעל כרחק מיירי ששחיטת האי שוחט היתה כשרה, דאם לא כן למה איצטריך לתת טעם שיתקלקלו האוכלים

בפני עצמה אלא דפליגי רבוותא אי מן התורה או מדרבנן (מבואר באורך בשערי תורה, ושו"ת מחנ"ח, ודפ"ק ועוד ואכמ"ל) ואם כן כאשר יכוון בכוונה הנצרכת לפני עשיית המצות כבר קיים שתי מצות, חדא המצוה לכוון, ושנית, שעל ידי זה יתקיים המצוה בעצמה, וזהו ממש מצוה גוררת מצוה. ועכשיו בינו והתבוננו אם הכנה למצוה יחידית יעלה לו כפליים מגוף המצוה **הזהיר ממאכלות אסורות שמאפשר לו לקיים כל התורה כולה עם כל פרטי ענפי' ודקדוקיה**, על אחת כמה וכמה **שנוטל שכר כנגד כל מה שעושה כל ימיו**.

ועתה בואו חשבון הנכשל במאכלות אסורות מתעכב **מלקיים כל התורה כולה ונענש בכפליים על ביטול כל התורה, וגם על אי זהירותו במאכלות אסורות**, וכמה נואלו אלו אשר מדקדקין בקלה כבחמורה לקיים כל מצוה בהידורה ויפיה **ושוכח העיקר שבאם אינו בטוח במה שנכנס לתוך פיו אז לשוא כל עמלו, וכל יגיעו לריק ח"ו**.

ולו חכמו ישכילו יבינו אחרית דבר מראשיתו, ויחשוב עם לבבו אם כל כך ימים ושעות אני מבלה בעד מצות שמורים, ואתרוג מהודר, וטלית נאה, וכיוצא, על אחת כמה וכמה הרבה מאד יותר מזה חייב אני לבלות לתקן ביתי שבל יכנס בו רק דברים הכשרים ומהודרים בכשרותם בכל מיני יופי והידור שהלא הוא היתד והפינה אשר בו הכל תלוי ולא לחנם התאמץ נחש הקדמוני להכשיל יציר כפיו של הקב"ה במידי דאכילה, דאם האכילה שהוא היסוד מרופרף אז כל הבנין יסתר. וזה לעומת זה ישים ללבו עד כמה ירוויח בהתאמצותו יותר ויותר מכפי יכלתו להשמר ולהזהר ולעשות גדר לפניו מגדר סייג לפניו מסייג ולברוח מצי"ט שערי היתר לבלי להלכד בשער אחד של איסור ח"ו, **שהרי בו תלוי כל תורתו מצותיו ומעשיו כל ימי חייו**, ואשר מהאי טעמא יקבל שכר עבור התרחקות ממאכלות אסורות נגד כל תורתו וכו' כנ"ל, ולמסקנא ימצא כי שכרו בזה הוא כפליים מכל שאר שכרו יחד,

חדא, עבור התרחקותו ממאכלות אסורות שהוא מצוה חשובה כשלעצמה, **והשנית**, כי היא הנהו הגורם שיתקיימו כל שאר המצות דאלמלא אכל האסור היו חוטפין ומשליכין כל טיבותא אחיזרא,

והשלישית, כי על ידי האכילה ניתן בו גם כח גשמי וחיות לקיים המצוה, שגם כן ליתא באוכל האסור דאז לא שייך שנתן בו חיות כיון שאין המצוה נחשב למצוה. ובזה תבין דבר נפלא במשנה סוף מכות רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקב"ה ליכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות וכו' ופירש"י שאסר להם שרצים ונבילה שבלאו הכי נפש האדם קץ בהו וכו', והנה בפשטות כוונת רש"י שנפש הישראלי קץ בשרצים ונבילה, והוא פליאה קצת דבשלמא שרצים מובן, אבל נבילות נפש ישראל קץ בהן מטעם שאסרן תורה בלי שחיטה אבל אלמלי לא היה מצות שחיטה למה יקוף

ועכשיו **אם קיום המצות נעשה על ידי מאכלות אסורות שאכל דבכהאי גונא אין נחשבין לכלום נשאר בלי מחסה ומסתור מפני הפורעניות ומוצאין הפורעניות אצלו מקום לחול**, והוא גם כן כוונת בעל אוה"ח פרשת שמיני שכתב דעל ידי זה באים מכות נוראות רח"ל ע"ש. וירווח לן גם כן מה שכתב באגרא דפרקא (אות קכ"ו) **דעל ידי זה הבנים יוצאין לתרבות רעה רח"ל**, וכן מה שכתוב במאור ושמש שמיני ד"ה אל תשקצו דאפילו רק **מקיל בחומרא נטמא נפשו ואינו יכול להשיג השגת התורה**, דאיתא בשבת פרק ב"מ דהרגיל בנר זוכה לבנים תלמידי חכמים שנאמר **"כי נר מצוה ותורה אור"** **על ידי נר של מצוה זוכה לאור התורה**, ומכלל הן אתה שומע לאו דהאינו זהיר בשום מצוה לא בנר של מצוה ולא בשאר מצוה לא יזכה לבנים תלמיד חכם וכו' וכל שכן אם בנו בעצמו אינו זהיר, וכיון שעל ידי מאכלות אסורות אי אפשר לקיים מצות שיחשב לו כקיים כבר מובן הכל.

ומובן גם כן מ"ש בזה"ק **דעיקר משפט האדם בר"ה על אכילת מצות שבפסח** (מובא גם כן בשו"ת אבני נזר סי' שצ"ב, המו"ל) דאכילת המצות הוא ראש וראשון לכל עניני אכילה שבה החמירה תורה בבל יראה ובל ימצא בגבול ישראל מה שלא מצינו במקו"א והוא הדין שדנין גם על שאר אכילותיו ומטעם דבו הכל תלוי **דאם האכילה לא היתה הוגנת גם מצותיו לא נחשבין**.

ומה"ט עולה מעלת הזהירות ממאכלות אסורות יותר מאותן מצות החמורות השקולין נגד כל התורה, כמו **ציצית**, ועוד דבהם נאמר רק ששקול, אבל מאכלות אסורות הנהו יסוד ושורש הכל, ובו תלוי הכל, דאם אינו מקיימו כדבעי מה תועלת בשאר מצותיו.

ונמנה גם כן בין המצות שמקבל שכר גם בהאי עלמא וכמ"ש בכתב סופר (פרשת בחוקתי) דעל טירחת הכנה למצוה גם בהאי עלמא איכא שכר, וגם מאכלות אסורות בכלל זה כמבואר לעיל, ועוד דא"י במדרש שאין ישראל נזונין בעוה"ז אלא בזכות האמונה (ע"י יש"מ ריש מטות, המו"ל) וכיון שכתב הרמב"ם **דמאכלות אסורות מביא מינות וכפירה, מרובה מדה טובה האוכל כשר שנשפע באמונה**, ועל כן עומד לן זכות הזהירות במאכלות אסורות להיטיב לן בעוה"ז ובעוה"ב, עכ"ל.

עוד מצאתי דבר פלא בספר קרן ישראל פרשת אמור (בד"ה בזאת יבא באמצע הדברים) וז"ל: ועל פי זה יתבארו היטב דחז"ל שאמרו כי ביוה"כ לית רשות לשטן לאסטוני דלא מצינו יום אחר שתיאסר מה"ת לאכול רק ביוה"כ והוא הכח הגדול להשתיק כחו של שטן שכל גבורתו לקטרג על בני קל חי במה שנכנס לתוך מעיהם וכיון שכל העם מתענין שוב אי"ל מה לקטרג, ובזה תבינו טעם האומר בסוף יומא שעיצומו של יוה"כ מכפר בלי תשובה, והוא לכאורה פלא במקום שהכל יודעין כי אין כפרה בלי תשובה, אבל הדברים מובנים מטעם שאף האיני שב כדבעי מכל מקום על כל פנים מתענה וזה כשלעצמו זכות אדיר לזכות בשבילו בדינא, עכ"ל.

מסיבת קטנות ירא שמים של השוחט בלא"ה יתקלקלו ע"י אכילת נבילות וטריפות, אלא על כרחך דמיירי שהשחיטה היתה הוגנת אלא כיון שהשוחט קל גורם קלקול להאוכלין ממעשי ידי, ודא ודאי טעמא בעי. אבל על פי הנ"ל הכל מובן **דאם אין השוחט ירא שמים מובהק ע"כ אינו נזהר כדבעי באכילתו ובאופן זה ודאי יתקלקל בקרוב כיון שאין מצותיו הולכין להקדושה כנ"ל דיוצא מסטרא דקדושה לסט"א**, ובכה"ג גם מה ששחט כאילו לא שחט כיון שכחו לאו מקדושה ניוזנת ומצותיו בטלין, ואם כן האוכלין משחיטתו אוכלי נבילות נינהו.

ונתקרב לן להבין מה שכתוב באדר"י דבאים לעבירות חמורות רח"ל דאחז"ל רשעים הן ברשות לבן פירוש שאין שולטין בעצמן אלא כעבד נרצע לתאותו, וכל שכן האוכל מאכלות אסורות שלדעת הזוה"ק נכנס לרשות הסט"א ודאי שמחטיאין אותו בהיותו חמורות רח"ל (אמר המו"ל: בענין המשכה לעבירות חמורות עמ"ש בדברי יואל שמיני עמ' ר"ג ד"ה ועוד).

ומובן גם כן מה שכתב בספר יסושי"ה (שער הבכורות פ"ד ד"ה הגידה לוי) **דאומץ עונשם חמור מכל עבירות שבעולם, דהלא עבירה זו שקול נגד כל מצות ועבירות שבתורה שהלא על ידי אכילת האיסור כל מעשיו אין נחשבין לו**. ויתיישב גם כן באופן נפלא דברי המדרש (בקהלת רבה פ"א סי' כ"ח) דלעתיד לבוא הקב"ה מוציא כרוז ומכריז ואומר **"כל מי שלא אכל בשר חזיר מימיו יבא ויטול שכרו"**,

ואחר כך: הקב"ה מוציא כרוז פעם שניה ומכריז ואומר **"כל מי שלא אכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים יבא ויטול שכרו**, ע"כ. והדברים תמוהין ומתמיהין ומה עם שאר כל המצות ושכרן, וכי ליכא רק שני מצות הללו של מניעה מאכילת חזיר ונבילות וטריפות (וראיתי להחתי"ס זצ"ל שטרח ליישב הדברים בתורת משה פרשת קדושים, ע"כ מהמו"ל).

ועל פי הנ"ל יתיישבו כל התמיהות, **כי כן הוא האמת שכל השכר מכל המצות תלוי בהתנהגות במאכלות אסורות** ועל כן מכריז הקב"ה דכל הנזהר יבא ויטול שכרו, ואין הכוונה לשכר מניעת אכילה לבד, אלא הכוונה לשכר של קיום כל המצות.

וכמה יאירו לנגד עינינו דברי זוה"ק ח"ג (מ"ב). שכתב **דכל מה שהאדם סובל בעוה"ז הכל מפני שלא נזהר במאכלות אסורות**, וצ"ע הכי עבירה זו חמורה מכל העבירות להיענש עליה גם בעוה"ז, אבל דבריו הקדושים מאירים עפ"י הקדמה הנ"ל, ונקדים עוד מבואר בש"ס סוטה (כ"א). כי התורה והמצות הן המגינין ומצילין ואחז"ל שם וחילוק בין תורה ומצות דתורה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה מגנא ומצלא פ"י מגין מן היסורין ומציל מיצר הרע שלא יכשילנו לחטא, ובמצות דוקא בעידנא דעסיק בה, אבל בדלא עסיק אגוני מגנא מן הפורעניות ולא מצלא מיצר הרע.

גמ"ח, כי הכנסת אורחים הוא עיקרון של מדת החסד, וכדחז"ל בתענית אצל אבא חלקיהו דמקרבא הנייתא, **ואם מכבד אורחו בנבילות וטריפות תקנתו קלקלתו**. ועוד כי על הרוב נעשין מחלוקת ושנאת חנם ולשה"ר ועוד, שהוא היפוכו של חסד.

בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל) סימן מ"ג כתב וז"ל: **כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעו"ה רק למען העון הזאת, עכ"ל**.

ואם תרצה אחי לדעת עד היכן גדלה כח הכשלון בענין השחיטה אצטט לך מה שכתב בעל אור החיים זצ"ל אשר גאונותו צדקתו ופרישותו מי ימלל וכפי עדותו של בעש"ט הקדוש היה חלק רוח האצילות של דהמע"ה, דברים שאין לנו השגה בהם, וכתב בספרו פרי תואר בסי' ח"י (אוי ל"א) וז"ל: **ולדידי חזי לי דכל בן אדם המזלזל קצת במצוה אחת ממצות התורה קים לי בגוי' דלא רמי נפשי' למעבד בדיקה הצריכה לסכין כאשר צונו ד', בין והתבונן חומר הענין שהמזלזל במצוה אחת בלבד כבר אי אפשר לו לבדוק הסכין כדבעי**.

ודבר חידוש נמצא במ"מ ה' שחיטה פ"א (ה' כ"ו) בשם הראב"ד דמה"ט הצריכו חז"ל ראיית הסכין לחכם לפני שחיטה מה שלא מצינו במצות אחרות בציצית ותפילין, ותמצית דבריו **דבדיקת הסכין צריכה פניית המחשבה היטב בעת הבדיקה להרגיש בפגימה ואין כמוהו (של החכם) מי שיוכל להזהר בדבר, ע"כ**.

ועיי בפנים מדור "זהירות לשוחטים" אוי ק"ה דברים נפלאים מהספרים להרבות אומץ להחמיר בזמן הזה בגדרים וסייגים ככל האפשר ועוד יותר, עיי"ש.

הרב שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין
בית שמש, ארץ הקודש

עוד שם עה"כ **וזבחת כאשר צויתך**, כי שוחט דלית ביי ירא שמים כשיעור הנרצה נעשה אח וריע של השטן דמעשיהם דמי לגמרי ומה"ט שט"ן בגימט' **ל"ו שוח"ט**, כי השוחט השווה עצמו לו, ובמה, דאחז"ל (ב"ב פ"א:) טכסיו של השטן יורד ומסית, עולה ומקטרג, יורד ונוטל נשמה, וכן הוא בשוחט קל וריק, קודם מסית העם לחטוא באכילת בשר פיגולו, ואחר כך מקטרג, פירוש אחר כך כשכבר נתפס בעונו אז מקטרג מקבץ קרוביו ידידיו ורעיו לעשות מחלוקת עם הקמים נגדו, ואחר כך נוטל נשמה פי כשכבר עלה בידו להשתיק כל מפריעיו ועושה מלאכתו הרמיה בלי מפריע נוטל נשמת הקהל ומורידם לשאול תחת"י רח"ל.

ומצאתי בספר חלקת חיים אוי ש' ערך "שחיטה" כי השם חל"י"ן שקוראיו לסכין השחיטה לדעתו נקרא כן, על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל, כמבואר בתב"ש ובשו"ת ד"ח יור"ד ח"א סי' ז'.

ועוד שמחליף אכסניותו של אליהו הנביא זל"ט עם להבדיל מלאך המות, כמבואר באמרי צדיקים, דברי גאונים עמוד ה' **דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואליהו בעיר, אבל כשמאכיל ח"ו נבילות וטריפות גורם שיהיה מלאך המות בעיר**, ועוד שמחליף נשמת האדם ממאמין בד' ותורתו לאפיקורסת כמבואר בדגמ"א פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף טי"ת תחת דלי"ת פי' שגורסין "כי השוח"ט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

בהקדמה לס' פינת יקרת דף ז', כי דבאם השוחט מקלקל בשחיטתו אז מחליש ומחריב ג' עמודי העולם תורה, עבודה, וגמ"ח,

תורה, דעושה תורת ד' פלסתר על ידי שמזלזל ומקיל בדיניה, וגם גורם קטיגוריא בין תלמיד חכם.

עבודה, על פי מה שאמרו חז"ל (סוף חגיגה) בזמן שבית המקדש היה קיים קרבנו של אדם מכפר, עכשיו שלחנו של אדם מכפר, ואם כן אם שלחנו מלא קיא צואה במרק פיגולים בטלה גם עבודה.

מוכרים של
למעלה מאלף ספרים

נשיא ארגון
"מפעל הזהר העולמי"

מפעל הזהר העולמי

סניף בת ים רח' בר יהודה 50, בת ים
052-7651911

לקבלת מידע, ספרים ועלונים על הצניעות (ועל החרם): 052-7160124 להשאיר הודעה
קו שומרי החומות: 072-3372978 (באנגלית שלוחה 97) קו האמת: 077-2301519, מידע בנושא תקרובת ע"ז בשיעור הפאות: 074-7962328